

saldskana

Saldus 3x3 saietā avīze
Piektdienas pavadēns

2016. gada 8. jūlijs

Mūs nevajag pieskatīt.

Mēs paši augam!

To, kas mūsdienās ir ģimene, tā uzreiz nevar nemaz tik viegli pateikt. Skaidrs, ka Saldus 3x3 piedāvātajā sarakstā par to, kas ir ģimene, noteikti nav tikai viens variants – vecvecāki, vecāki un bērni –, bet gan krietni plašāks versiju loks. Viena mamma un bērni. Viens tētis un viens bērns. Vecvecāki un mazbērns. Laulāti vai nēlaulāti pāri. Arī brālis un māsa. Protams, arī pa vienam atbraukušie šeit lieliski jūtas kā ģimenes lokā, tāpēc tas, kas kuro reizi pieskata, pamodina, aizdzen uz dančiem vai aizmidzina kuru bērnu, vairs nav tik svarīgi.

Kad vakar čaklajām zāļu ievirzes sievām, kas savas vadītājas Līgas Reiteres mudinātas darināja ziedu viju Daudzinājuma uguns vietai, pieteicu, ka mans bērns, viens pats gulēdams ratiņos skolas durvju priekšā, tur

nav pamests, bet ar vecāku ziņu guļ diendusu, saņēmu Līgas mierinājumu: "Protams, viņš nav pamests – mēs viņu pieskatām!" Varbūt šo ģimenisko savstarpējo uzticēšanos vēl nav tik viegli saprast pirmajā 3x3 gadā, bet pieredzējušākiem trīsreiztrīsniekiem pat prātā neienāk, ka par to, ka nepilngadīgi bērni vieni paši guļ savās istabās, kamēr vecāki danco, Skandināvijā vai Amerikā viņiem atņemtu vecāku tiesības! Vai tā ir latviskā īpatnība? Varbūt veids, kā uzticēties saviem bērniem? Drīzāk vietas un notikumu gaisotne, kas rada neloģisku drošības sajūtu. Jā, varbūt mazliet neprātīgu...

Par to, ka mazos vai lielos bērnus, vecākus un draugus esam šurp atveduši, vedīsim vēl un vedam atkal un atkal jau n-to gadu, ordeni nesaņemsim. Un diez vai tuvākajā nākotnē dzirdēšu pateicību no saviem bērniem. Vislabākā audzināšana ir piemērs, un, atceroties savu bērnību, savu augšanu un pieaugšanu, par to es nešaubos. Līdzīgi kā mana meita arī es bērnībā biju dumpiniece. Reiz latviešu valodas skolotājam lepnī paziņoju, ka mani vecāki atšķiras no citu bērnu vecākiem ar to, ka mani neaudzina, jo es pati augu. Mērķis bija mazliet provocēt skolotāju, izcelties, būt citādi. Bet uz šo manu paziņojumu skolotāja atbildēja: "Tā jau ir tā lielākā māka audzināt tā, ka bērni to nepamana..."

Tina

7.45 - 9.00 Celšanās, ķermeņa un gara atmodināšana
 9.00 - 9.30 BROKASTIS
 9.40 - 10.10 Dienas tēma un TV
 10.20 - 12.45 Rīta ievirzes
 13.00 - 13.45 PUSDIENAS
 14.00 - 16.00 Pēcpusdienas ievirzes
 16.00 - 16.30 Izstādes iekārtošana
 16.45 - 18.45 Izstāde un tirdziņš.
 Gatavošanās noslēguma vakaram
 19.00 - 19.45 VAKARIŅAS
 20.00 - 23.00 Noslēguma vakars
 23.00 - ... Danco visi

Piektdienas *dziesma*

Aust gaismiņa, lec saulīte
 Tas pirmais gaišumiņš.
 Labritiņ, Dievs palīdz
 Tā pirmā valodiņa.

Kādu dziesmu dziedāsim
 No rītiņa cēlušies?
 Par ošiem, par kļaviem,
 Par zaļiem ozoliem.

Labritiņ rītiņā,
 Labdieniņ dieniņā.
 Labvakar vakarā,
 Labnakšniņ nakšniņā.

Labritiņ Saulei devu,
 Labvakar mēnešam.
 Labvakar mēnešam,
 Labnakšniņ zvaigznītēm.

Aicina dziedot!

Nikšanas telpā vakaros šis nometnes "bankieris" Andris Tomašūns aicina dziedot Māra Čaklā pieminekļa izveidei, kā arī bērnu nonākšanai 3x3.

Daudz laimes!

Šodien, 8. jūlijā
 Dzimšanas dienu svin: **Mētra Krūmiņa**

Svarīgi!

- Turpmāk drošības apsvērumu dēļ **danči notiks** JAUNĀS skolas sporta zālē!
- **Vakara pasaciņu** klausies Rozā gaitenī!

Uz kauju vai deju?

Tādi izsaučieni kā "Pārškel viņam galvu!" un "Iedur viņam vēderā!" ir dzirdami tikai Vilku un lūsēnu un No zēniem par vīriem ievirzēs, kuras dažreiz apvienojas vienā un pārklājas. Jūtīgām mammām labāk nezināt, kas tur notiek, bet skaidrs ir viens – zēni tiešām top par vīriem un ar milzīgu entuziasmu apgūst izdzīvošanas prasmes.

Edgars Zilberts, viens no ieviržu vadītājiem, uzsver, ka zēniem svarīgi vispirms pašiem saprast tādas pamatlietas kā atbildība, godīgums, čaklums un tikums, kas veido tos par īstiem vīriem. Arī viņa nodarbības tiek balstītas uz šiem principiem. Piemēram, zēniem tika dots uzdevums – jāuzņemas atbildība par kādu pagātnes grēku, un jāai-ziet vecākiem to izstāstīt. "Rezultātā, divi nav atgriezušies ievirzē, savukārt, viens teicis, ka nav, ko stāstīt, jo viņš visu vienmēr izstāsta uzreiz," smejas Edgars. "Tas nozīmē, ka bērns ir godīgs un spējīgs uzņemties atbildību par to, ko sastrādājis." Nodarbibu sākumā braši tiek dziedāta karavīru dziesma, un šķiet, ka visi puiši to jau zina no galvas. Iemācīties iekurt uguni, gatavot lokus un bultas, lingas, uzslēt savu būdu no zariem jeb slieteni, mest mērķi nažus – tā ir tikai izpausme īstajām grūtībām, kas notiek katrā pašā. Arī izklaide un jaunas zināšanas tiek apvienotas, piemēram, tādā nodarbē, kā senās kaujas mākslas paraugdemonstrējumos. Kamēr divi senie kareivji cīnās, zēni liek derības, kurš uzvarēs, un papildina atmosfēru ar kaujas saucieniem. No kāda filosofiski noskaņota bērna dzirdams arī prātojums: "Izskatās, ka viņi tur danco!" Kad ieviržu vadītāji ļauj uzmērīt smago bruņuvēstī un uzvilkt bruņucepurī, sajūsmā nav gala un top pašišu jeb selfiju rindas.

Edgars Zilberts, kurš ir arī folkloras un seno cīņu kopas *Vilkači* vadītājs, atminas to prieku, kad bērniņā gatavotas kaķenes, loki, šaujaminstrumenti un zobeni.

Jautāts, kā nokļuvis "seno" vidē, viņš vainu noveli uz universitātes fukšu balli.

"Stājoties filozofos, fukšu ballē bija jāiziet cauri tādiem pārbaudījumiem, kā jāuzšķīl krams, jāiedzer nenosakāmas izcelsmes dzira, jāiemet šķēps, un man ļoti iepatikās. Pamazām nokļuvu "senajā" vidē, kur visi godā tikumus, tradīcijas, paražas un restaurē vēsturi. Ar *Vilkačiem* ne tikai dziedam, bet piedalāmies "senajos" svētkos, un vismaz divas reizes gadā cenšamies uztaisīt pārgājienu. Kad Dāvis Stalts piedāvāja vadīt šo grupu, man tas bija ļoti liels izaicinājums, jo zināšanas par grupas vadīšanu man bija diezgan virspusējas. Līdz ar to bija gan kalni, gan lejas, taču nu varu teikt, ka tas ir ļoti daudz devis personīgai izaugsmei – gan runas, gan līderisma spējam, gan labāk izprast savus biedrus. Lai gan visi ir pieauguši vīrieši, es tik un tā jūtos kā gādīgs tēvs, jo kāds aizmirst bikses, kāds kurpes, kāds nezina, kur ir sakta, kāds neatceras dziesmām akordus," Edgars pusnapietni, pusneno-pietni stāsta. "Man pašam ir trīs brāļi un ļoti mīloši un gādīgi vecāki, kuri man snieguši daudz gudrības. Jo es palieku vecāks, jo vairāk novērtēju, cik viņi man ir labi. Reizēm dusmojos uz sevi, kā es tiņa gados varēju tik necienīgi uzvesties. Mans tēvs ir profesors mūzikas akadēmijā, un es tiku sūtīts mūzikas skolā. Problēma reizēm rodas, ka mūziķu aprindās mans uzvārds ir ļoti zināms, un daudzi no manis gaida tādas pašas muzikālās spējas kā tēvam. Savukārt, patriotismu man neapzinātā veidā iedeva vecmāmiņa un vectētiņš, bet to pasniedza no otras puses – caur iekšēju naidu. Viņi to nedarīja apzināti, vienkārši vakara pasaciņas vietā tika stāstīts, ka kādreiz viņi dzīvoja laimīgi skaista mājā, un pēkšņi vienu dienu viņus ieliek vilcienā un aizsūta prom. Viņi neteica, ka krievi bija slikti, bet tikai izstāstīja reālo situāciju. Es to nevarēju saprast un sagremot, kā tā vispār var, bet nu jau ar gadiem tas pāraudzis citā formā," Edgars Zilberts noslēdz. **Elīna**

Maizi cepa mazie pavāri!

**Vai jūs zināt, kur pēcpusdienās smaržo vislabāk? Jaunās skolas gaitenī jādo-
das uz labo pusi un jāatrod mājturības
kabineta durvis. Redakcija tās pavēra
ceturtdienas pēcpusdienā.**

Aiz durvīm – troksnis un kņada! Kā saka, viss notiek. Pie viena galda *Cepu, cepu* ievirzes jaunie pavāri cīnās ar lielu blodu. Kā nekā svarīga diena – viņi cep maizi Daudzinājumam! Uz jautājumu par to, vai tiešām pietiks visiem saietā dalībniekiem, tiek atbildēts, ka te lietas notiek pēc izjūtām... Mazo cepēju vadītāja Ilze saka, ka pietiks – gan ko noziedot, gan mutē iebāzt! Kamēr vismaz pieci roku pāri vienlaicīgi mīca pagaidām vēl nepaklausīgo mīklu, turpat blakus jau tiek mizoti āboli rausim.

Arī telpas otrā pusē pie galda sēž vēl pāris jauno pavāru un gaida savu kārtu. Alise lepnī saka, ka aizvakar cepusi sālās kūciņas mammai. Alise Līna piebalso, ka pēc kūciņām visi arī krāsojuši burciņas šodienas ceļmallapu sīrupam. Tiešām! Otrā telpas pusē jau redzams satraucies sīrupa salējēju bariņš. Kārtojot mazus, mazus trauciņus, viņi stāsta, ka šis sīrups ir ļoti veselīgs, un ziemā to varēs dzert pret klepu.

Izskatās, ka mazie pavāri mierā nestāv ne mirkli un nepārtraukti rada ko ļoti gardu. Ja istajā laikā gadās istajā vietā, tad var palaimēties šo to no viņu veikuma arī nogaršot! ♡
Līga

Glaudīt pa saulei

Keramikas ievirzes vadītāja Madara Bartkeviča no Smārdes katrā nometnē izveido trauku. Šajās dienās tapusi skaista laiva kā simboliska pārcēlāja no vienas nometnes uz otru.

Ievirzē ir ļoti mainīgs sastāvs, jo keramika ir ļoti iecienīta ievirze. Ir tādi, kas nāk ik dienas un izveidojuši nopietnus darbus, kas jau skaisti spīd un žūstot gozējas saulītē. Savu spīdumu trauki iegūst, kad tos pulē ar sudraba karotīti. Tātad ikviens trauciņš ir apmīļots, noglaudīts – jo vairāk, jo spožāks.

Izgatavoti dažādi trauki un trauciņi, svilpavnieki, kuros būs jāiepūš dzīvība. Kā saka Madara, svarīgi, ka nometnē satiekas pozitīvi ļaudis un līdz ar to vislabākie ir tie darbi, kur ir šī labā pacietība. Darbs ar keramiku nav kā ar plastilīnu, var paspēlēties, bet tādi darbi līdz "ceplja kungam" netiks.

Darbiņi tiek gatavoti no Latvijas sarkanā māla, šobrīd trauki ir nededzināti un tādi arī nonāks noslēguma izstādē. Vēlāk visi trauki ceļos pie Madaras uz viņas lauku māju cepli, kas kopumā prasa piecas dienas, bet visi darbiņus saņems atpakaļ.

Paša gatavots trauks iegūst milzu vērtību, jo, kad Madara jautājusi, par cik katrs būtu gatavs pārdot savus traukus, atbilde ir viena – nekad, nemūžam to nedarītu! Pati Madara strādā gliemeziņu vai desiņu tehnikā, ar koka karoti savieno šīs strēmeles un ar sudraba karotīti pulē, līdz nekas neliecina par savienojuma vietām. Madara atzīst: "Mans fitness un meditācija vienlaicīgi! Kad sāc strādāt, nevienai negācijai nav vietas, nedrīkst dusmīgs strādāt. Māls ir dzīvs materiāls un pateiks, ko par tevi domā – vai nu žūstot vai cepli." Tāpēc ir prieks, ka katrs, kas šurp nācis, sajutis šo dzīvo mālu. ♡

Eva

Ziņas

Goran Gora un Edgars Zilberts

Šovakar dodamies uz Kalnsētu parka estrādi klausīties *Goran Gora* koncertu, bet vakarā – uz tikšanos ar *Nakts viesi*. Šovakar Edgars Zilberts, folkloras un seno cīņu kopas *Vilkači* vadītājs, stāstīs par sevi un savu ceļu uz mūziku.

Zoles un arī novusa turnīrs

Zoles turnīrs paredzēts pēc *Goran Gora* koncerta nīkšanas telpā. Savukārt novusa turnīrs Vecās skolas kreisās puses pagrabstāvā. Spēlmaņus lūgums ilgi neaizkavēties pēc koncerta!

Ko labu esam sadarījuši?

Izstāde un noslēguma koncerts notiks pļaviņā aiz JAUNĀS skolas. Bērnu veidoto animāciju "Ripo, ripo, kamolīti" un dažu ieviržu īsos video visi laipni aicināti noskatīties VECĀS skolas zālē. Animācijas un ieviržu video būs vērojami vienlaicīgi ar izstādi!

Latviskā virtuve brīvsolī!

Krišjānis Putniņš uzticējies ievirzes *Mūsdienu latviskā virtuve* dalībniekiem sklandraušu recepti ar dažādiem pildījumiem – no klasiskā līdz saldām ābolu pildījumam. Kā novēroja "Saldskaņas" redakcija, kulināru komanda jau ir lieliski saspēlējusies, un uzdevums izpildīts godam, smarža izplatās pa gaitenīm, skolas spoks droši vien tecina siekalu.

Baumo, ka

Nelegālais bēglis Siliņš

Saieta nīkšanā vakar ieklīda saietā leģenda Uldis Siliņš, kurš gan ir ļoti diskrets un noslēpumains, cenšamies nerādīties citiem acīs un neafišēdams savu klātbūtni. Baumo, ka tas tādēļ, ka viņš Saldus 3x3 ieradies kā nelegālais bēglis, toties nākamajā saietā Pelčos gan būšot ļoooti redzams.

Viņi satikās Ezeres pastā... 1939. gadā

Foto: Andris Tomašūns

Saldus 3x3 dalībnieces Dagnijas Neimanes, kura šurp atbraukusi no ASV, tēvs Alfrēds Neimanis pirms kara bija pastmeistars Ezeres pastā, kur viņš satika savu mīļoto – Dagnijas māti Liliju –, kad viņa atnāca strādāt uz pastu tālajā 1939. gadā.

Viņi apprecējās 1940. gadā un nodzīvoja laulībā vairāk nekā 50 gadu līdz pat Lilijas aizīšanai mūžībā 1994. gadā. Dagnija, kurai svarīga katra liecība par savu vecāku dzīvi un darbu pirms izbēgšanas no Latvijas un vēlāk aizceļošanas uz Ameriku, bija priecīgi pārsteigta, ka trešdien Andra Tomašūna vadītajā ievirzē bija paredzēta ekskursija uz Ezeri. Muitas mājā ir ierīkots muzejs, kur apkopota infomācija par apkārtni un cilvēkiem.

Uzzinot Dagnijas tālo saistību ar Ezeri, muzejniece Antra Sīpeniece bija ļoti atsaucīga un pat azartiska. Negaidīti viņas vedekla ieskatījās dokumentu grāmatās, kur apkopoti arī pirmskara pasta dokumenti. "Tas ir mana tēva paraksts!" iesaucās Dagnija, atpazīstot tēva rokrakstu dokumentos. Atradās dokuments arī ar mātes parakstu, kas vairoja meitas prieku, tāpat kā muzeja darbinieku dots solījums caurskatīt vēl vairāk dokumentu un nosūtīt kopijas Dagnijai. Dagnija šobrīd ir pabeigusi darbu pie grāmatas angļu valodā "Flight from Latvia. A six year chronicle" par izbēgšanu no Latvijas kara laikā, pieminot arī šo romantisko vecāku satikšanos pastā. Pašai Dagnijai bija divi gadi, kad viņi ar kuģi izbēga no Latvijas, tāpēc pamatā grāmata balstīta uz radnieku atmiņām. Grāmata, iespējams, jau rudenī būs pieejama arī okupācijas muzejā. ♡

Eva

Plakano "dziesmu kamoliņu" pētnieks

Ģeogrāfiskie centri Kurzemē esot vairāki, jāizvēlas vien aprēķina metode, pēc kuras vadīties. Viens no šiem centriem atrodas Kuldīgas novada Rumbas pagastā Birzniekos.

Braucot pa Saldus – Kuldīgas ceļu, dažus kilometrus pirms senās Kurzemes galvaspilsētas, ziedošu liepu ieskaudā pagalmā, līdzās īstam limužinam Jāņu nakts krāsā, satiekam Ati Gunivaldi Bērtiņu.

1932. gadā, gluži vai reizē ar 1931. gada nogalē atvērto skaņu plašu fabriku *Bella-ccord Electro*, dzimušais Atis Gunivaldis ir skaņuplašu vēstures pētnieks. Entuziasta stāsts par mūziku sākas bērnībā – boksterēšana tika apgūta, lasot radiofona programmas, pēdējos pamatskolas gados tika sākti skaņuplašu vākšana, savukārt jau padomju gados "buržuāziski sakari" un interese ar emigrējušā mūziķa Alfrēda Vintera platēm noveda pat pie darba zaudēšanas. Uz šo faktu gan pētnieks nu skatās mierīgi, sacīdams, ka labi vien ir, jo dzīve bez šī atgadījuma varbūt būtu iegriezusies pavisam citādi. Tagad Kurzemes viducī mājvietu atradušas pāri par četriem tūkstošiem skaņuplašu. Starp tām atrodami gan padomju laika ieraksti, gan arī kopš 90. gadu sākuma savāktie pirmskara laika ieraksti, kas meklēti pat pa pamestu māju bēniņiem. Vecākās plates kolekcijā ir no *Rīgas gramofona* 20. gadsimta sākumā.

Atis Gunivaldis Bērtiņš rūpējas arī par to, lai viņa kolekcija būtu pieejama citiem – 1997. un 1998. gadā tika sākti ierakstu pārrakstīšana CD, savukārt šobrīd notiek aktīva sadarbība ar Latvijas Nacionālo bibliotēku, lai kolekciju digitalizētu pēc iespējas vairāk. Radīta 30 raidījumu sērija *Labākais no Bella-ccord Electro* Latvijas radio 2 (2011. – 2012.) un 2015. gadā iznākusi grāmata *Latviešu skaņuplašu vēsture I* (1903. – 1944.), kam šobrīd top arī otrā daļa par padomju periodu.

Atis Gunivaldis labprāt uzņem ciemiņus un rāda savu privāto muzeju apmeklētājiem. Līdztekus skaņuplatēm viesi var apskatīt arī visdažādāko atskaņošanas tehniku, jau minētās radiofona programmas un citus dārgumus. Lai iepazītos ar viņa dziesmu kamoliņiem un varbūt kādu arī paklausītos, jāsazinās ar *Birznieku* saimnieku un jādodas vien uz Kuldīgas pusli! ♡

Līga

Brīvgaite un laimīgi

Ģimene, kuras locekļi dzīvo daudzu tūkstošu kilometru attālumā viens no otra, nebūt nenozīmē, ka nav stipra ģimene. Tieši otrādi – **Grundmaņu ģimene** pavada kopā tik daudz kvalitatīva laika, kā reti kura, jokoļot un smeļoties vienā laidā. Uz šo nometni ir atbraukuši tikai bērni – **Marta** (26), **Luīze** (16) un **Teodors** (9).

“Mēs 3x3 nometnē esam pirmo reizi, un jūtamies te ļoti labi! Šeit pirmo reizi deļojām dančus, un tas bija forši!” Teodors un Luīze piedzima ASV, bet Martai bija 6 gadi, kad ģimene aizbrauca no Latvijas. Taču nav gluži tā, ka viņi jūtas sveši – tieši otrādi. Tā kā mammai Terēzai Grundmanei pieder apģērhu ražošanas kompānija *Zaza Couture*, kas produkciju ražo Latvijā, un omīte, kura pāvaldīja veikalu Latvijā, nomirusi, tad kādam nācās braukt uz Latviju un viņu aizvietot ģimenes uzņēmumā. Pašlaik to dara Marta. Mamma vada uzņēmumu no attāluma, bet tētis, dakteris Uģis Grundmanis, aktīvi raksta par medicīnu Latvijā. Sakari ar dzimteni ir cieši, un ģimene plāno atgriezties Latvijā pēc diviem gadiem. “Visiem mums gribas uz mājām,” viņi skumji novelk.

Visaktīvākais un spārīgākais ģimenē ir Teodors. Viņš ar vislielāko nopietnību piedalījās *Brīvajā mikrofonā*, un viņam patīk darīt vīru lietas – taisīt kokā māju, šaut ar loku un izgatavot nažus. “Man šausmīgi patīk Latvijā! Es esmu ļoti priecīgs, un šī nometne ir tik forša!” Vienīgā nelielā bēda jēstrajam puikam ir alerģija pret odiem.

“Interesanti, ka arī paši latvieši nepiekopj ikdienā tādas tradīcijas, kādas var iemācīties 3x3 nometnē. Šeit ir vieglāk to visu praktizēt un arī iemācīties no jauna. Kad mēs braucām garos ceļojumos ar mašīnu pa ASV, visa ģimene dziedam, arī dažas tautasdziesmas, piemēram, Seši mazi bundzinieki,” stāsta Marta. Arī Luīze uzsver, ka, viņasprāt, ir svarīgi, ka ģimene latviskojas un šeit ir vairāk laika atgriezties pie savām saknēm. “ASV nav savas kultūras, atšķirībā no Latvijas. Tur viss kaut kas ir salikts vienā zupas katlā. Šeit var satikties ar latvisko vistiešāk – ar dziedāšanu, deļošanu, visu to kopā būšanu.” Jautājot, kas stiprina ģimeni, pirmais ļoti spārīgi iesauca Teodors: “Mīlestība!” Martasprāt, tās ir tradīcijas un kopīgas izdarības, piemēram, Ziemassvētkos ģimenē visi skaita dzeļojus. Luīze uzskata, ka ģimene bez atklātas runāšanas un cits cita respektēšanas, nav ģimene.

“Mēs esam kopā ļoti, ļoti bieži. Dalasā nav daudz latviešu ģimeņu, un ir svarīgi, ka runājam mājās latviski.”

Elīna

Ar bērna muti runā patiesība, tāpēc “Saldskaņa” nopietnākos jautājumus dosies uzdot saietā jaunākajiem dalībniekiem, kuri šoreiz izsakās par savu tautastērpu un rotām ar latviešu zīmēm.

Mārtiņš, 9: “Man ir savs tautastērps, man tētis to kaut kur nopirka. Tautastērpu es velku, kad ir kāds latvisks sarīkojums.

Pats arī esmu uztaisījis dažas rotas, bet ne ar latviešu rakstiem, bet, piemēram, kaklarotu ar cirvi. No tautastērpa man ir kreķls, bikses, pastalas, sietavas, cepure.” Vai tev patīk valkāt tautastērpu? “Nē!”

Klāra, 9: “Man ir tautastērps, krāsaini svārķi, kreķls, vainadzīņa gan man nav. Es nezinu, kur es dabūju tautastērpu. Esmu audusi grā-

matzīmes ar latviešu rakstiem Druvienas folkloras nometnē. Vislabāk man patīk Ūsīņa zīme.”

Kate, 12: “Man nav īsta tautastērpa, bet ir kaut kas līdzīgs. Es dzīvoju Norvēģijā, bet vienalga skaitos latvietē. Ar latviešu rakstiem man ir

rotas, zeķes un viskaut kas. Pati uztaisīju gredzenu. 3x3 esmu jau sesto reizi. Esot Norvēģijā es katru dienu nēsāju kādu rotiņu, tas man lieķ justies kā latvietei. Citi bērni skolā man prasa, vai tas ir kaut kas no manas zemes. Es saku: jā!”

Kate, 6: “Man jau sen ir tautastērps – kreķls, brunči, sarafāns, pastalas. Galvā man ir vainadzīņš no auduma. Ar latviešu

zīmēm man ir rokassprādze. Pati neķ neesmu taisījusi. Mamma drīz sāķ sev taisīt tautastērpu.”

Toms, 8: “Man nav tautastērpa. Bet ar latviešu zīmēm man ir kaklarota, ko man nopirķa pirms gada. Es gandrīz to vairs nenovelķu. Man

patīķ, ka tā ir kaklā, ka tā kratās. Vislabāk no tām zīmēm, man patīķ jumītis.”

Nakts basketbols

Šogad mums bija iespēja spēlēt nakts basketbolu vismazākajā sporta zālē, kāda jebkad bijusi 3x3 saietos.

Tas bija milīgi. Spēlējām uz vienu grozu, aktīvi atbalstot no otras zāles puses. Bija ieradusies visnotaļ interesanti un sagatavoti gan dalībnieki, gan atbalstītāji. Bumba un bungas sitās vienotā ritmā.

Izrādās, ka arī kleitās un ar piknika groziem var un vajag nākt uz nakts basketbolu.

Apbalvošanā pie rīta TV tika noskaidrots, kā komandas sarīdojušās godalgotajās vietās:

1. Meklējam solisti

2. Saldus saldie

3. Lakers

4. Kvadrāts

Atraktīvākā komanda: **BEZ NOTEIKUMIEM**

Kā izturīgākie tika novērtēti: **Mazie** un

Mazie ar Samantu. ♥

Basketbols kleitās

Ripo auto rullē!

Koka auto modeļu ātruma sacensības

1. vieta - **Domeniks Norkuss**

2. vieta - **Toms Blumbergs**

3. vieta - **Markus Ovsjaņņikovs**

Koka auto modeļu dizaina konkurss

1. vieta - **Markus Ovsjaņņikovs**

2. vieta - **Monta Liepiņa**

3. vieta - **Mārtiņš Šilings**

3. vieta - **Kristiāns Kalniņš** ♥

Vienīgā pašbilde ar Vecās skolas spoku!

Pēdējā brīdī redakcijā saņēmām vienīgo saietā 3x3 redzēto liecību par Vecās skolas spoku! Animācijas dalībniekiem izdevās viņu pat nofilmēt!

"Tagad mums ir pavisam skaidrs, kāpēc jāuzmanās uz gājēju pārejas, staigājot starp skolām," paskaidro animācijas ievirzes vadītāja Dace. "Diemžēl šis radijums tik ātri panesās mums garām, ka apturēt un uzzināt VIŅA vārdu mums neizdevās. Otrreiz mēs VIŅU pamanījām animācijas telpā, bet iemūžināts ir tikai fotomirklis ar mūsu pārsteiguma izbīli..." Uzmanieties, VIŅŠ nāk!!! ♥

Tina

Spoks nav joks!

Redakcijas izsludinātajā konkursā par labāko pašiti ar vecās skolas spoku diemžēl bija mazā atsaucība. Tas lika mums domāt, ka 3x3 saietā dalībnieki laikam ir pārāk bailīgi un spoku meklēt nemaz nedodas... Taču šodien iegūtā jaunā informācija liecina, ka te pie vainas varētu būt kaut kas pavisam cits!

Skolas personāls stāsta, ka 76 gadus vecajā skolā kara laikā bija vācu kara hospitālis, savukārt kapi bijuši apmēram tur, kur tagad peldbaseins. Pēc viņu domām vecais skolas iemītnieks saglabājies no šiem laikiem. Klātbūtne bijusi jūtama jau iepriekš – kustīgas un pat kritošas grāmatas rīta agrumā bibliotēkā, nakts pasākuma laikā mūzikas kabinetā neizskaidrojami no ārpuses ieslēgts skolēns, dažī citi sīkumi... Taču paši personāla darbinieki ar spoku "sadraudzējušies" kopš vecās skolas ēkā uzstādītas videonovērošanas kameras!

Tā, piemēram, no kādas dienas materiāla trūkstot tieši 10 minūtes ieraksta, un neviens, pat meistars, nespēj izskaidrot, kā tas varējis gadīties? Kādā citā ierakstā esot redzams, kā naktī skolā divas reizes pēc kārtas pirmā stāva gaitenīs viena pēc otras ieslēdzas un izslēdzas gaismas... Reiz pat aizslēgtā skolā iedarbojusies signalizācija, kaut gan ugunsdrošības signalizācijas poga esot bijusi tā iespiesta, ka bez instrumentiem pat ārā nedabūt... Visuāli iespaidīgākais gan esot tā sauktais "puķu podu" krišanas stāsts no pavisam nesenā maija sākuma. Divi lieli puķu podi skolas priekšā, kas atrodas uz augstajām trepju malām, pilnīga bezvēja laikā ar pusstundas intervālu identiskā veidā piebīdās pie vismaz pusmetra attālumā esošas malas un nogāžas uz zemes... Bet ierakstā neviens podu "kustinātājs" nav redzams. Paši...

Vietējie gan saka, ka spoks esot draudzīgs, un nevienam pāri nav darījis, turklāt saietā laikā visticamākais esot aizdevies kur tālāk (acīmredzot pārskrējis tikai pāri gājēju pārejai), jo tik liels troksnis viņam nepatīkot. Lai nu tā būtu! ♥

Līga

Paldies, atbalstītāji!

Libertu ģimene
Mašalu ģimene
Saldus novada pašvaldība
Cieceres internātpamatskola
Saldus novada pašdarbnieku kolektīvi
Latvijas 3x3 padome

Daudzinājums bildēs bez skaņas

Uz Daudzinājuma vietu ābeljdārzā saiet dalībnieki devās Egijas, Ingus, Gustava un Paulīnes vadīti.

Arī Daudzinājumā - ar SMAIDU!

Sienāzīt, kur tu paliki?

3x3 jaunatne jeb tradīcijas nedrīkst lauzt...

Par svaigi ceptu maizīti ziedojumam gādāja ievirzes *Cepu, cepu* čaklie dalībnieki.

Dedzi gaiši, uguntiņā!

Tīsim dziesmu kamolīti...

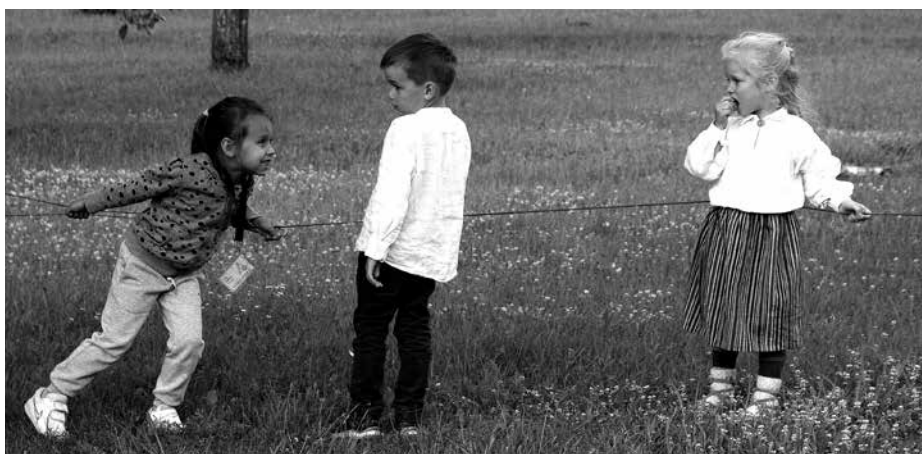
Kas var mani aizdziedāt?

Kamēr viens Tomašūns smaida uz āru, otrs apgalvo, ka to darot uz iekšu.

Ābeljdārza zaļajiem āboliem diezgan liela piekrišana. Mammās, dodiet tak bērniem C vitamīnu!

Kuru meitu izvēlēties?

Mazmeitai jau savi noslēpumi?

Leģendārā

Leonīda balss

Leonīds Kotovičs no Maskavas ir nerets viesis 3x3, šogad šeit ir vismaz piekto reizi, un allaž uzstāties *Brīvajā mikrofonā*.

Dzied arī dušā

"Mana saistība ar mūziku ir tikai caur koriem – skolas koris, pēc tam Haralda Medņa koris *Skaņupe*, vēlāk – Imanta Kokara *Dziedonis*. Kad pārcēlos uz dzīvi Maskavā, precīzāk, tur ieprecējos pēc Latvijas neatkarības atgūšanas, tieši pēc barikādēm, tur uzreiz nodibināja kori *Tālava*. Nekad neesmu īpaši mācījis mūziku. Mājās bieži dziedu to, kas ienāk prātā, arī dušā man patīk dziedāt."

Īpašās dziesmas

"No bērnības nekādas īpašas dziesmas neatceros, mani vecāki nedziedāja, bija ļoti aizņemti, tēvs bija skolotājs, un māte ārstē ar lielu slodzi. Alberts Rokpelnis savā ievirzē aicina domāt, ka katra dziesma ir saistīta ar kādām dzīves situācijām. Tā jau arī ir! Piemēram, dziesma "Audi, audi vasariņa, Kalniņā(i) stāvēdama" man saistās ar vienkāršu ballīti, kur skolas ansamblis Rīgā nodziedāja ti-pogrāfijas kolektīvam savu mazo repertuāru un pēc tam mēs, tie skolēni, kas dziedājām, palikām uz dančiem. Dejoju ar vienu skaistu meiteni, un tieši skan šī dziesma. Tas paliek atmiņā."

Jebkura tautsdziesma ligo melodijā

Maskavas latviešu valodas kursu ansamblis *11. tramvajs* dzied tikai latviešu tautsdziesmu vai visu to, ko var dzirdēt *11. tramvajā*, braucot no Dziesmu svētkiem. Leonīds atminas, ka Smiltenes 3x3 pievienojās Maksis, baltkrievs, kas ļoti uzlaboja *11. tramvaja* kvalitāti. Viņš bija komponējis dziesmu *Mēness torte* (V. Ļudēna vārdi), ko mēs nodziedājām. Šogad ansamblis izcēlās ar to, ka nodziedāja iepazīšanās vakarā radīto "tautas dziesmu" ar ligodziesmas melodiju. Leonīds ir pārliecināts, ka jebkuru latviešu dziesmu var izdziedāt ar Jāņu dziesmu klasisko melodiju un refrēnu "Līgo, līgo". To viņi pierādīja *Brīvajā mikrofonā* tā nodziedot 3 dziesmas: *Kur tu teci, gailīti, Aijā, žūžū, Alutiņi, vecais brālī!* *11. tramvajs* to apzinās un savu uzstāšanos gatavoja rūpīgi, priecājoties par auglīgo pirmajā vakarā radīto dziesmas materiālu.

Iztulkojis Stendera bildu ābeci

Leonīds, dzīvodams Maskavā jau vairāk kā 25 gadus, māca latviešu valodu Maskavas Latviešu Kultūras Biedrībā. Šopavas ar viņš uzņēmās iztulkot un atdzejojot slaveno vēstures liecību Gotharda Frīdriha Stendera *Bildu ābici* (Bilžu ābeci) krievu valodā. Grāmata izdota paralēli gan latviešu, gan krievu valodā, kā arī otrā versija – angļu un latviešu valodā. ♡

Eva

Danču ziņas

Zaglis!

Zagli uzvarēja **Viesturs Liepa** un **Lote Cekule** (jau atkārtoti!).

Nīkšanas ziņas

Kad nezina melodiju, vārdi nepalīdz...

Kad Anna uzsāka dziesmu mēdīnā, ko daudzi nezina, līdz dziesmas beigām jau dzied vairs tikai viņa viena pati, un dziesma grasās pārtrūkt... Pienāk Lelde un iedod citas dziesmas tekstu bez notīm, teikdama: "Šī ir tā pati melodija, dziedī šīs dziesmas mēdīnā!"

Uz lielā ekrāna

Vakar nīkšanas koris bija sasēdies jau trijās un četrās rindās, tāpēc aizmugurē sēdošajiem labi noderēja Mildas sagādātais "lielais" ekrāns.

Izskanējis 3x3

3x3 prezidents Krūmiņš

- Mammu, mūsu durvīm (3. stāvā) nupat garām pagāja tas prezidents!
- Kāds prezidents?
- Nu tas, kam sieva ar oranžiem matiem.
- Oranžiem matiem?
- Nu tas, kas katru dienu daudz runā.

Pumpainie kokļu darinātāji

Kokļu vīru, kas līdz 4 no rīta griezuši skaidas, saruna:

- Kā tev gāja ievirzē?
- Es izklapēju pumpas, rīt slīpēšu!

Baumo, ka

Danču vadītājs Ēriks Zeps jau visu nedēļu dancotājiem izsludinot dažādus konkursus un atrakcijas, solīdams atspoguļot to rezultātus, tai skaitā, Zagļa TOPu nākamās dienas avīzē. Izrādās, solīts makā nekrīt, jo acimredzot runa ir par kādu citu avīzi, nevis 3x3 saieta laikrakstu "Saldskaņa", kur par šiem solījumiem neko nezinot.

saldskaņa

"Saldskaņas" redakcija:

Tina Sidoroviča (redaktore), Eva Eglāja-Kristone, Elīna Medene, Līga Andersone (foto), Gundega Kalendra (makets un māksla)

Gaidīsim no tevis stāstus, baumas, jokus un biles no saieta dzīves pa tālr. 29267825 (Tina) vai uz tinasidorovica@gmail.com!